

Stigmák hordozói

Szentek vagy szélhámosok?

A stigmatizáltak azok a személyek, akik Krisztus sebhelyeit viselik magukon. A világhírűvé vált Pió atya, a lebegő Ávilai Teréz vagy a misztikus Neumann Teréz bizonyítani tudta ezek valódiságát. A 20. században több tucat ember állította magáról, hogy ők bizony eme különös kegyben részesültek. Röntgenfelvételek, pszichológiai vizsgálatok és egyéb kutatások mutatták ki valószínűségét vagy éppen hamisságát ennek a jelenségnek. Kik azok, akik kevésbé ismertek, akik valóban a kereszthalált halt Jézus sebeit hordják magukon?

A stigmatizált személyeken nem csak Krisztus sebei jelennek meg, hanem az egész passiót átéljük, amihez gyakran látomások társulnak. A sérülések hordozói előtt gyakran megjelenik Jézus és Szűz Mária, akik kommunikálnak az illetővel és néha bizonyos elvégzendő feladatokra utasítják őket. A legelső ismert stigmatizált a 13. században élt Assisi Szent Ferenc volt, aki haláláig titkolta sebeit a közössége előtt. Azt hihetnénk, hogy ezek a csodák mára eltűntek, de 20. században több stigmatizáltról tudunk, mint valaha.

Jézus nevében

A régen élt stigma hordozókat a napjaink embere vádolhatja csalással, tévedéssel, megkísértéssel, igazából bármivel, csak azért, hogy tagadja a természetfeletti módon létrejövő sebek valódiságát. Talán a korabeli embereknek sikerült rászédniük az egyházat és sosem derült ki a félrevezetésük? Nem róhatjuk fel a szkepticizmust, mert hiába vizsgálták ezeket az eseteket, mindez sokakat nem elégít ki. Mindazonáltal az elmúlt 80 évben is voltak olyan emberek, akik a hozzánk közelebb eső időben éltek – vagy jelenleg is élnek – és mindenféle ellenőrzésnek vetették alá magukat.

Az egyik ilyen személy az olasz Teresa Musco (1943-1976), akivel kapcsolatban elegendő bizonyíték van arra vonatkozóan, hogy megmagyarázhatatlan módon keletkeztek a sebei.

Teresa szegény családban nőtt fel és édesapjával nagyon rossz volt a kapcsolata. A férfi az alkohollal küzdött, káromkodott és olykor ütötte őt. Édesanyja legalább ennyire jámbor volt és sokszor megvédte a lányát. Teresa a megpróbáltatások ellenére nem adta fel és felajánlotta szenvedését édesapja megbékélése érdekében. Hama-

rosan betegeskedni kezdett és 1948-ban megjelent neki a Szűzanya, aki elmondta, hogy élete nehéz lesz, de örül a felajánlásnak. Később a lánynak megjelent az őrangyala, valamint Jézus, aki elmondta, hogy folyamatosan mellette lesz a szenvedések során. „Kislányom, akarsz nekem segíteni lelkeket menteni? Akarod, hogy valamit ebből a keresztből odaadjak?” – kérdezte a Megváltó. Mivel Teresa igennel felelt, így kezdetét vették az életét beárnyékoló, folyamatos szenvedések.

A lányt a legkülönbözőbb betegségekkel vitték kórházból kórházra, de senki nem tudott segíteni rajta. Mindazonáltal kitartó volt, mert hitt abban, hogy „Jézuska” – ahogy ő hívta – vele marad. Apja szó szerint elüldözte a házából, később Caserta városkájában kötött ki, ahol befogadta egy kolostor. Ekkoriban kezdtek megjelenni a testén a stigmák, amiket először rejtegetni próbált.

Az 1960-as évek végére és az 1970-es évek elejére nem csak a tenyerein, de végül a lábán, a fején és az oldalán is megjelentek a sebek. Eközben a jövőre vonatkozó információkat kapott az égiektől, többek között azt, hogy édesapja mikor fog elhunyni. Bár Teresa megpróbálta rendezni a kapcsolatát vele, de ez nem sikerült és ez nagy fájdalmat okozott neki.

A stigmáknak híre ment és a helyi Ponto professzor, valamint néhány egyházi személy vizsgálatoknak vetették alá a nőt. Amikor Teresa eksztázisba esett, akkor meredten egy pontra figyelt és ebből az

állapotból sehogyan nem tudták kiközösíteni. Kezein vérző lyukak jöttek létre és azokat szegfőmájú képződmény töltötte ki. Ha az ablak elé tartotta, akkor a Nap fénye átvilágított rajtuk.

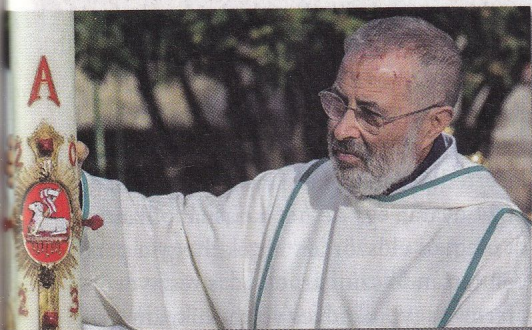
Teresa esete volt az első, ahol röntgenfelvételt készítettek a jelenségről, amelyen jól látszanak a stigmák nyílásai. A másik csoda a nyelveken szólás, amikor a nő ősi arámi nyelven kezdett el beszélni, amit ő soha nem ismert. A beszédet egy sémi nyelvszakértő hallgatta meg, Don Carlo de Ambrogia, aki tökéletesen értette azt, amit Teresa mondott. Ezek általában imák és bibliai szövegek voltak.

A másik bizonyíték a vért könnyező képek és tárgyak a nő szobájában. Több ilyen létezett, amelyeket dr. Franco Guarino biológus vizsgált meg és kiderült, hogy emberi vérről volt szó. A jelenség Teresa halála után sem szűnt meg, így biztos, hogy nem történt csalás.

Érdekes, hogy ő is 33 éves korában halt meg, mint maga Jézus Krisztus. Szívromot kapott, testével fölvette a kereszt alakját, majd végül elhunyt. Számos tanú – a már említett tudósok mellett – kitartott amellett, hogy az események hitelesnek bizonyultak és ez végképp meggyőzte őket arról, hogy a stigmatizáltak között is létezik hiteles eset.

Köztünk járnak

Közülük többeket szentként tisztelnek, avagy boldoggá avatták őket. Fontos megjegyeznünk, hogy nem a krisztusi sebek miatt – amelyekre csak mellékjelenségeknek tekintenek – hanem az illetők erkölcsös viselkedése és a példamutató életük az ok. A stigmák az életszentség jelei lehetnek, de semmiképpen sem a feddhetetlenségé.

Éppen ezért a legtöbb stigmatizáltat csak a halála után vizsgál meg az Egyház, miután az egész életét szemügyre vehetik és nemcsak annak egy bizonyos szakaszát. Ettől függetlenül minél hamarabb megkezdik az adatok gyűjtését, de az ítéletet nem szabad elhamarkodniuk. Érdekes tény, hogy a legtöbb stigmatizált inkább rejtegeti a sebeit, mintsem a világ tudomására adja őket.

Az egyik ilyen személy az 1962-ben született Fra Elia, azaz Illés testvér, akinek már gyermekkorában misztikus tapasztalatai voltak. Elmondása alapján egy nagy, fénylő alakot látott, aki Lechitielnak nevezte magát, aki az őrangyala. Tinédzserként ugyanolyan volt, mint a kortársai, de végül egy kapucinus kolostorba ment dolgozni. Az emberek nagyon jámbornak ismerték meg és úgy vélték, hogy egyszer szerzetes lesz belőle.

Az ő esetében 1990-ben jelentek meg a stigmák, amiktől nagyon szenvedett, de csak egy szerzetesnek árulta el a titkát. Illés a kezén és a homlokán kezdett vérezni, mintha töviskoszorút viselne. Az élet ide-oda sodorta, de 2000-ben látomásban részesült és elhatározta, hogy létrehoz egy kolostort.

Az olaszországi Calvi település mellett újjított fel egy régi épületet és sokan csatlakoztak hozzá. Azonban a stigmáit és extázisait

A reinkarnáció tabuja

A keresztény hitben nincs helye a lélekvándorlásnak, így a stigmatizáltak sem beszélnek erről, egyetlen személyt kivéve, Giorgio Bongiovannit. A férfi magánjellegű kinyilatkoztatásai szerint többször leszületünk a Földre, de ezzel az állítással ő az

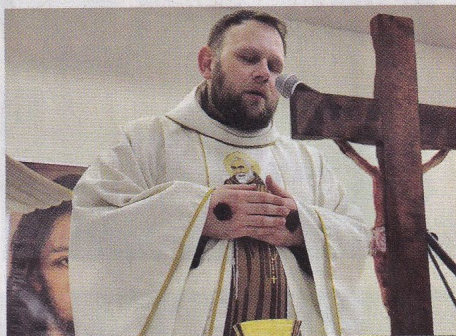

egyedüli az eddig több mint 300 stigmatizált közül. Ráadásul Bongiovanni nem csak Jézusról, de még az UFO-król is beszél, arról, hogy ezek valóban rendszeresen látogatják a Földet. Míg egyesek csalónak tartják, addig mások úgy vélik, hogy a korabeli zsinatokon valóban kivették az újjászületés tanát a Bibliából.

nem tudta tovább titkolni, így annak híre ment és különböző TV-stábok keresték fel, akik rögzítették a jelenségeket.

Az egyház kinevezett teológusai, pszichiáterek és ideggyógyászok vizsgálták meg a férfit, akiről döntő vélemény még nem született, de egyelőre hitelesnek vélik a látottakat. Illés azóta is vezeti a konventjét és egyre többen vehetik szemügyre vérző sebeit, amik azóta is megjelennek.

Egy másik példa napjainkból James Bruse, aki 1954-ben született és harminc évvel később szentelték pappá. 1991 karácsonyán vette észre, hogy a közelében lévő Mária-

szobor könnyezni kezdett, majd megleveledni látott egy Jézus kegytárgyat. Csuklóján sebek keletkeztek, amelyek 1995-ig voltak láthatók. Utána végleg megszűntek, de James a mai napig érzi a helyeit.

Megemlítendő a 38 éves lengyel Lukasz Prausa atya, akit 2015-ben szenteltek pappá. Időnként hallotta ahogy Krisztus hozzá beszél, majd kézfejein felbukkantak a stigmák. Tevékenysége sok vitát váltott ki, mert állítólag kézzel való gyógyított, ezért 2021 decemberében felfüggesztették a papi hivatásából. Ennek ellenére miséket szervez, amelyek számos videómegosztó portálon megtekinthetők – a stigmáival együtt.

Evilági hisztéria, vagy égi csoda?

A kételkedők úgy vélik, hogy a stigmatizáltak az extázis során rendellenes pszichés jelen-

séget produkálnak. Mivel hisztérikusak és könnyen szuggérálhatóak, ezért inkább evilági jelenséggel lehetne magyarázni a sebeket, mint égit.

Erre vonatkozóan dr. Alfred Lechner német pszichiáter az 1920-as években egy kísérlet eredményét tette közzé, amelynek alanya egy Elisabeth nevű nő volt. Hipnotikus szuggesztió során azt próbálta elhitetni az alannyal, hogy élje át Krisztus passióját és hogy szegeket vernek át a kezén és a lábain. Elisabeth másnap az említett testrészein apró dudorokat vett észre, amik olyan sebhelyekké váltak, amelyek bár nem túlzottan, de vérezni kezdtek. A pszichiáter több kísérlet eredményét közzétette, még hozzá fotókkal illusztrálva, amelyekkel megoldottnak látta a stigmák rejtélyét. Mindazonáltal hozzá kell tennünk, hogy ez csak félsiker volt, mert erős eltéréseket lehetett megfigyelni a szuggesztió révén elért stigmáknál és a „valódiak” között. Elisabeth épphogy csak vérzett és sebei inkább tűszúrásoknak tunk.

A hiteles stigmatizáltakból ömlött a vér és orvosi tanúk vannak arra, hogy a sebek rendellenes módon jelentek meg rajtuk, majd hirtelen záródtak el. Semmilyen hipnózis nem okozhat olyan fizikai tünetet, hogy lyuk keletkezzen egy kézfejen, mint például Teresa esetében. Az öncsonkítás vádját a legtöbb esetben elvetették, mert semmilyen erre utaló jelet nem találtak. Hozzá kell tennünk, hogy Lechner kísérleteit a lakásán végezte és nem laboratóriumokban, így senki nem tudta visszaigazolni ezek eredményei, Azóta nem végeztek új vizsgálatokat.

Úgy vélem, hogy bár hipnózis révén bizonyos szintig reprodukálhatóak a sebek, de semmiképpen sem magyarázzák meg az egész jelenségek körét. Mindig maradnak olyan esetek, amelyek örökre kérdésesek maradnak és csak egy megoldás létezik rájuk, a természetfölötti eredet.

MISKOLCI LÁSZLÓ